

direkte i Lovforslaget nævnt andet end det Antal Millioner, Staten skal skyde til, men det er jo bekendt, at foruden de 30 Mill. Kr., som Nationalbanken skal indskyde i Reservefonden, skal den yderligere anbringe 5 Mill. Kr. i Præferenceaktier, medens Store Nordiske Telegrafsekskab dertil yder 5 Mill. Kr. og Østasiatisk Kompagni 20 Mill. Kr.

Det er en ret enestaaende Maade, hvorpaa man fra alle Sider er sprunget til for at afværge den Ulykke, det vilde være for Samfundet, hvis man ikke havde taget fat paa Sagen, hvis Landmandsbanken med det uhyre Omfang, den har, var brudt sammen. Enhver, der paa nogen Maade har Syn for og Følelse af, hvad et Sammenbrud vilde betyde, maa være tilfreds med, at Rigsdagen har kunnet naa til den enstemmige Indstilling, som den er naaet til, og enhver vil være med til at udtale alvorligt Haab om og Tro paa, at der nu bliver taget fat paa en helt anden Maade end den, hvorpaa Banken i de senere Aar har været ledet, saaledes at der kan være Haab om, at den kan genopbygges. Dette vil kun kunne ske, hvis der bliver Ro for den reorganiserede Bank, for det Arbejde, den har at udføre. Hvis der ikke bliver det, vil det kunne bringe store Ulykker for Samfundet. Vi maa haabe, at det ganske ekstraordinære Skridt, der her er foretaget, vil kunne medføre, at der skabes Tillid til Bankens Virksomhed i Fremtiden, saaledes at den Ro, en Virksomhed af den Art absolut maa have, kan være til Stede.

Der er af øvrige Ordførere talt om de Bankvirksomheder i Provinserne, som Landmandsbanken har suget op og nu har i Form af Filialer. Selv om jeg forstaar, at der mange Steder kan være Ønske om at vende tilbage til de tidligere Forhold, saaledes at de tidligere selvstændige Banker, Landmandsbanken har overtaget omkring i Provinsbyerne, atter kunde faa deres Selvstændighed tilbage, selv om jeg forstaar dette, saa maa man ikke være blind for, at det, som Forholdene nu en Gang ligger og med de Ofre, det vilde betyde for denne Bank, som nu søges genrejst paa et sundt Grundlag, vil være meget vanskeligt at foretage noget saadant. Men jeg ser som øvrige Ordførere i hvert Tilfælde saaledes paa Sagen, at det bør og maa være Slut med Opsugningen af Banker ude omkring. Banken har saa sandt været stor nok, selv om man vistnok trygt kan sige, at det ikke er paa Filialerne, Banken

har haft sine Tab, men at de skyldes den nærmest meningsløse Maade, hvorpaa Hovedledelsen har handlet.

Paa mit Partis Vegne anbefaler jeg Lovforslaget til Vedtagelse og haaber, som sagt, at de, der nu skal føre Banken frem, maa kunne faa den Glæde og Tilfredshed, at dette lykkes paa en Maade, som hele Samfundet kan være tilfreds med og glad for.

Rode: Jeg nævnte ved anden Behandling af dette Lovforslag, at de stillede, nu de vedtagne Ændringsforslag ikke rører ved noget centralt i den af Regeringen fremlagte Plan. Hvis man da vil spørge mig, om jeg under Forhandlingerne om denne Sag er blevet fuldt overtydet om, at de rette Reorganisationsveje er fulgt i dette Forslag, kan jeg efter min bedste Overbevisning ikke svare ja. Mange, overmaade mange i dette Land vil nære store Betæneligheder ved den vidtstrakte Garanti, som Staten her paatager sig. Betænelighederne er kun kommet lidt til Orde her i Rigsdagen, men de findes overmaade stærkt i Befolkningen.

Vi har derfor følt det som vor Pligt at prøve, om der var nogen Mulighed for uden at skade Lovforslagets Formaal at faa denne Garanti begrænset i Tid og i Omfang. Men man har svaret os — ikke blot fra den politiske Ledelses Side, men ogsaa fra den uafhængige bankkyndige Side, hvis Betragtninger over Landmandsbankens Forhold har været grundlæggende for disse Dages Forhandling —, at enhver Begrænsning af denne Garanti vilde komme til at modvirke sit Formaal, idet en Begrænsning i Beløb eller i Tid let vilde kunne fremkalde Uro i Stedet for at skabe Tillid, og at det egentlige rigtige efter den vedkommende uafhængige Mands Opfattelse — en Mand, hvis Autoritet vi utvivlsomt alle har Ønske om at erkende nu i disse Dage — vilde være at give en ganske ubegrænset Garanti; saa vilde efter hans Opfattelse Formaalet bedst kunne gennemføres. Den Garanti, der her ydes, er i Virkeligheden ubegrænset, kun begrænset af Regeringen og nu ogsaa Rigsdagens nøjagtige Prøvelse af den Maade, hvorpaa Garantien under de kommende Dage kommer til at virke. Under disse Omstændigheder har vi ment, at det, naar Formaalet skal naas, vilde være urigtigt at stille Krav om Garantens Begrænsning. Denne Garanti, som altsaa nu bydes, og som det for hele Sagens Fremme er af den største Betydning bliver forstaaet og derfor